

TÚLAVÁ

S06 E01 SPOILER PARADOX

Blondavý chalan v modrej košeli sa krčil za pultom s pokladňou v malom antikvariáte. Zdvíhal zo zeme papiere, keď sa ozval dverový zvonec.

„Dobrý,“ ženský hlas prehovoril do zdanlivo prázdneho priestoru.

„Moment,“ prehovoril chlapík a zdvihol sa spoza pultu a položil papiere na pult, „dobrý, ako vám môžem pomôcť?“

„Prepáčte, že vás vyrušujem a otravujem vás s tým, ale,“ vytiahla z kabelky malú pokrčenú fotografiu, „hľadám tohto chalana.“

Chlapík pozrel na obrázok hnedovlasého chalana v zelenej košeli a bordovom saku. Pokrútil hlavou.

„Nie, netuším kto to je.“

„Spisovateľ. Hovorí mu Spisovateľ. Takže sa tu vôbec neukázal?“

„Nie. Asi vám nepomôžem.“

„Uhm. Tak sa aspoň poobzerám, čo tu máte, keď už som tu,“ dievča sa otočilo a prešlo k regálom.

„Nech sa páči,“ chlapík zašiel do skladu, kde vzal nachystanú menovku, „vždy na to zabudnem,“ pripol si ju na košeľu a vrátil sa do predajne.

Spisovateľ v ruke držal fotografiu Amandy. Sedel na gauči a premýšľal, kam sa mu podel jeho zápisník. Až teraz si uvedomil, aký môže byť nebezpečný. Pre neho. Ak niekto zistí, že sa to naozaj stalo.

„Amanda, povedz mi, prečo po mne ešte stále nejde polícia? Mal by som byť šťastný. Som namočený do veľa vecí. Ale ja sa cítim zle.“

Položil fotku na stolík a spomínal, ako sa to celé zvrstlo v deň, keď zaklopal na dvere ubytovne v otrasnej búrke.

UDALOSTI TESNE PRED S01E01

„Fakt chceš ísť do toho zasraného dažďa?“ Amanda hľadela na Spisovateľa, ktorý vzal dáždník.
„Áno,“ otvoril dvere, ktoré vietor okamžite zatreskol, „aj keď najradšej by som nešiel, ale nie je to tu bezpečné.“

„Ale naser si, radšej budem tu ako zmoknem,“ preložila si ruky.

„Určite tu chceš byť sama,“ uškrnul sa.
 „Fajn,“ vyskočila na nástupisko priamo do mláky, „no to ma poser.“
 „Nemôžeš hovoriť slušnejšie?“
 „Až ty budeš krajší,“ žmurkla na Spisovateľa, ktorý jej podal dáždík, aby mohol zamknúť.
 „To budem, aspoň dúfam.“
 „Pri tých udalostiach, čo sa ti dejú, si skôr myslím, že prídeš o končatinu, alebo budeš na vozíku.“
 „Dúfam, že to sa mi nestane.“
 „Nikdy nevieš. Kam to vlastne ideme, ty sráč?“
 „Nájdeme si ubytovňu,“ prešli skrz budovy, v ktorej na zemi boli črepiny zrkadla. Pod prístreškom chvíľu zostali. O stenu sa opieral chalan v čiernom kabáte a v ruke držal cigaretu.
 „Pozeráš, akoby si toho chalana poznal,“ Amanda pozrela na Spisovateľa, „alebo, akoby si bol do neho zamilovaný.“
 „Ha-ha,“ Spisovateľ sa otočil k Amande, „bude lepšie, ak pôjdeme.“
 „Čo nechceš poznať ďalšieho zasratého podivína?“
 „Nemyslím si, že je to najlepší nápad. Vyzerá podozrivo.“
 „On? Drží v ruke cigaretu, len sa tvári, že je kúl.“
 „Fakt má v ruke cigaretu?“
 „Čo?“ Amanda sa ohliadla za chalanom, uvedomila si, že je to skôr oranžová dióda. Dym jej prišiel modrý a nie sivastý.
 „Čo o tom vieš?“
 „Kráčaj, proste kráčaj. Chceme byť v suchu. Určite nás stretnú iné problémy.“
 „Ale ty problémy hľadáš.“
 „Ale nikdy nie v daždi.“
 „Určite,“ Amanda poznamenala sarkasticky, pričom sa znova ohliadla, no po chalanovi tam nezostala ani stopa. Keď znova pozrela pred seba, videla pred nimi značku UBYTOVNĀ. Šípka ukazovala doľava a päťsto metrov. Predtým si ju nevšimla, ale odprisahala by, že počula Spisovateľa si zašomrat niečo v zmysle: „Fajn, zahráme si hru.“

Spisovateľ vstal zavčasu, ledva svitalo. Amanda ešte hlasno chrápala. Pozrel na svoje premočené a takmer rozpadnuté tenisky. Obliekol sa do bordového saka a nechotne si obul obuv. Potichu vyšiel z izby a opustil ubytovňu.

Našiel jeden čínsky obchod, ktorý otváral dost' zavčasu. Na jeho vkus. Ale vošiel. Potreboval tenisky. A ponožky. Kúpil prvé červené tenisky, ktoré videl. Nezdržal sa veľmi dlho. Prešiel do kaviarne. Objednal tri kávy. Chalan za ním ich zaplatil. Spoločne vyšli von a sadli si na drevenú lavičku na autobusovej zastávke.

„Nerád jazdím autobusom, nejdeme nikam, že?“

„Nie,“ chalan naňho pozrel, „takmer vôbec si sa nezmenil.“

„Zbláznil si sa?“
„Myslím do tváre, vyzeráš stále rovnako. Možno o pár rokov starší.“
„Dobre, fajn. Chápem Erik, ale vysvetli mi jedno, prečo si tu?“
„Sľúbil som ti, že to rozlusknem.“
„Nevidel som t'a sedem rokov.“
„A ešte stále ma nevidíš. Ešte nie. Zatiaľ nie.“
„Áno vyzeráš, ako niekto úplne iný.“
„Neveril by si, koľko ma to stojí energie, ale nesmiem riskovať, že ma niekto spozná. A k tomu uvidí s tebou.“
„Prosím?“
„Mám plán. Ako dolapit' tých, čo po tebe idú.“
„Fakt?“
„Teda nejdú priamo po tebe. Alebo po niekom koho stretneš.“
„Odkiaľ to vieš?“
„Pretože vaše stretnutie zariadim. A ten chalan bude s tebou v bezpečí. Viac ako s kýmkoľvek iným.“
„Znie to nepravdepodobne.“
„Hrianka.“
„Nevolaj ma tak.“
„Perohryz, naozaj zachránim aj ju, aj jeho. Aj teba. A ich dolapíme a pošleme ich tam kam patria.“
„Do basy?“
„Alebo na *onen* svet.“
„Uhm.“
„Vieš, že robia problémy. A ešte ich veľa urobia.“
„Fajn, rozumiem tomu. Ale, čo mám povedať, keď sa odhalíš?“
„Buď prekvapený, ako keby si ma nevidel poriadne dlho.“
„Teraz t'a vidím po dlhej dobe. Nebude to taký rozdiel.“
„Ale aj tak, musíš ju nechať na chvíľu v bezpečí.“
„Bezpečí?“
„Áno.“
„Bude s niekým viac v bezpečí, ako so mnou?“
„Amanda? Prosím t'a, nakopala by ti rit' a ešte aj mne.“
„A kde ju mám nechať?“
„Horná Štubňa. Je tam chalan, volá sa Dávid.“
„Dávid? Čo je zač?“
„Pamätáš si, keď si potláčal svoje schopnosti vidieť budúcnosť? Tak on to nerobí. Má ju. Používa ju.“
„A to k nemu mám prísť a povedať; Amanda tu ostaneš a ty ju uchýliš.“
„Neboj sa, on o tom už vie.“
„Spýtal si sa ho?“
„Na?“

„To prečo som to nechcel používať.“

„A toto. Nie. Nebudem sa ho pýtať, či videl, ako umrie.“

„Vieš, že som to videl, že?“

„Podrežeš ma v opustenej stodole. Počítam s tým.“

„Ja to nechcem spraviť.“

„Zatiaľ nemusíš. Už bež, tá káva vychladne,“ Erik si jednu kávu vzal a odišiel. Spisovateľ hľadel do zeme. Po chvíli sa postavil a kráčal k ubytovni.

TERAZ

Spisovateľ držal Andrejov mobil v ruke, hľadel na displej s priečinkom Prehraj. Roztraseným prstom ťukol do displeja a videl niekoľko audio nahrávok. Zatvoril oči a snažil sa potlačiť slzy. Sedel na gauči v Túlavej a zhlboka dýchal. Jeho dýchanie sa ozývalo v tichu. Pootvoril oči, stlačil rozmazanú ikonku prvej nahrávky. Praskanie a chrčanie. Spisovateľ zatvoril oči a schoval si tvár do dlaní. Mobil nechal položený na stole.

„Toto je môj ... ehm,“ ozvalo sa z nahrávky, „asi, ehm, záložný plán braček. Musel som ťa nájsť, najradšej by som bol, aby si tento záznam nikdy nepočul. Ale ak ho už počúvaš, niečo nevyšlo. Niečo sa pokašľalo, asi vieš, čo myslím. Dúfam, že vieš, čo myslím.“

Spisovateľ náhle stlačil pauzu a vstal tak prudko, že, keď sa oprel o skrinku oproti padlo z nej niekoľko kníh. Pretrel si nos a pustil nahrávku znova.

„Asi by som mal prejsť rovno k veci. Ten tvoj kamarát Erik, odkedy má svoje schopnosti?“

Spisovateľ sa pozrel na mobil s nadvihnutým obočím.

„Pretože sa mi vidí, že niektoré veci ... akoby si nemal spomienky na isté časti tvojho života. Znie to strašne. Nevie, ako to povedať, kedy ste sa to spoznali? Keď si mal šesť, sedem?“

Sedem, Spisovateľ si spomínal, že to bolo v druhom ročníku na základnej škole. Stále mal nadvihnuté obočie.

„Myslím, že to vieš, ale vieš v ktorom meste? Alebo dedine?“

Spisovateľ cúvol, skúsil si spomenúť, videl školu. Detské ihrisko, ale všetko okolo mal rozostrené. Bytovky, deti, stromy. Všetko až na jedno dieťa. Erika. Potriasol hlavou.

„Čože?“

„Neviem, ako to robí, ale hrá sa s myšlienkami ľudí. Aj s mojimi. Prišiel som na to, keď som prechádzal dáke staré papiere. Nesedeli mi miesta a spomienky som mal akoby... rozostrené.“

Spisovateľ zdvihol mobil do ruky a hľadel na nahrávku, ktorá sa blížila ku koncu.

„Neviem to presne vysvetliť, ale čakal by som, že ako môj starší brat budeš viac.... no, povedzme uvedomelí, dobre Hrianka, musím ísť. A mám ťa pozdraviť od ségry.“

Spisovateľ stlačil tesne pred koncom tlačidlo vpred, aby otvoril nasledujúcu nahrávku, ale okamžite stlačil pauzu. V mysli mal obraz svojej staršej sestry. Čistý. Jasný. Ale pozadie sa mu

rozpadalo, nevedel si zaradiť, kde to bolo. Odkiaľ si ju tak pamätá. Určite z domu. Z bytu, kde bývali. Spustil nahrávku.

„Hrianka, už si prišiel na odpoveď, kde si spoznal Erika? Keď ti poviem, že v Brne, prekvapím ťa?“

Spisovateľ sa zamračil, ale nezastavil prehrávanie.

„Myslím si, že áno, pretože, keď som narazil na naše prvé vysvedčenia a videl tam Brno, prekvapilo ma to. Ale pomaly sa mi rozkreslili spomienky. Takže skús zaloviť v pamäti. Možno sa trochu rozpamätáš a možno časom aj zistíš, ako dlho s tebou. Alebo všetkými Erik manipuluje. Hlavne s našimi hlavami.“

Spisovateľ sa usadil na gauč a hľadel na displej.

„Netuším, koľko spomienok nám chýba, alebo boli nahradené niečím iným, ale vyzerá, že to je poriadna doba. A rád by som sa s tebou o tom rozprával, ale nemyslím si, že ma budeš počúvať... no, asi ma počúvaš, že?“

„Akurát neskoro, Aďo,“ sklopil zrak.

„To asi nebude vhodné počuť. Tak skúsím niečo, čo by ťa mohlo zaujímať. Narodil si sa v Banskej Bystrici. Určite si spomenieš, ako ti rodičia hovorili príbeh o tom, ako sa sťahovali po tom, čo som sa narodil ja. Z Banskej Bystrice do Brna. Spomenieš si, ver mi, že áno. A ako si sa z toho tešil. Potom časom sme sa presťahovali do Ivanky pri Dunaji. A potom vieš, kam? Vieš, kde bývame?“

„Začínam mať dojem, že celý môj život je len ilúzia. Erik, ja ťa...“ pokrútil hlavou.

„V Rosine pri Žiline, ale všimol som si, že niektoré spomienky mám nahradené akýmsi sídliskom. S akousi fontánou. Netuším, čo to znamená.“

Spisovateľ zastavil prehrávanie a spomínal na fontánu. Videl ju zreteľne. Neprišlo mu to ako ilúzia. Prišlo mu to reálne. Aj Amanda mu prišla reálna. Spomienka na to, ako sa stretli. Utekala k dvom zaľúbencom, aby si neurobili selfie. Neposlúchli a skameneli. Vtedy ju spoznal a vtedy vedel, že je zle. Jej rodina sú doteraz kamenné sochy. Tam. Nevedel si spomenúť na mesto. Snažil sa vybaviť si, čo najviac detailov, ale niečo v jeho hlave ho nechcelo pustiť. Cítil to. Opäť pustil nahrávku.

„Ako je pekná, ale netuším, prečo je dôležitá. euhm, Potom je tu tá vec, že mama vyzerá byť nesvoja. Akoby sa o mňa bála. Má na to dôvod, ale netuším, či niečo tuší, alebo nie.“

Spisovateľ pokrútil hlavou a prešiel si cez plavé vlasy. Stiahol ruku pred seba.

„Na toto si nezvyknem nikdy,“ prešiel si po nových vlasoch pomaly rukou, a potom pozrel na nahrávku, ktorá bola ticho. Ich mama by nemala o ničom vedieť. Akurát, že už stratila jedno dieťa. Takmer ju to... Spisovateľ zastavil nahrávku a sústredil sa na moment, keď cítil, že jeho mama je z neho sklamaná, pretože umrel. Smutná a slabá. Teda, že predstieral, že umrel. Ale nešlo mu do hlavy, že si to pamätá tak zreteľne. Zdvihol hlavu.

„No do riti!“ spomenul si, ako mame povedal o tom, že musí nutne zahrať mŕtveho. Na dlho. Vie o tom. Jeho mama o tom vie. Že žije. Neurobil by jej to. Aspoň teraz nie. Možno vtedy áno. Spomínal si, ako ho objala, odetá v čiernom oblečení. Lúčila sa s ním pred pohrebom. Vtedy odchádzal. Vtedy stál pri ňom Erik. Vybavoval si to celkom jasne. Jeho mama zašla a Erik ho ť'apol po ramene. Pamätal si, ako pokrútil hlavou a pozrel na Erika so slovami.

„Toto si pamätať nechcem. Nemôžem, prosím ťa,“ počul svoj hlas vo svojej hlave. Erik sa dotkol jeho spánku a vymazal bolestivú spomienku.

Spisovateľ si zakryl oči a zvalil sa na gauč. Päťou udrel do operadla. Presne sa rozepamätal, ako Erik plánoval ísť s ním. Ako spolu budú cestovať a zmenia to. Všetky príbehy zastavia. Ale potom si pamätá na to, že Erik jednoducho prešiel okolo a nenastúpil. Išiel sám. Ale spomienka, keď Erik kráča cez stanicu je roztrasená a rozostrená. Vyrušila ho nahrávka.

„Prepáč za odmlku, premýšľal som nad tým, aké by to bolo, keby sa mama dozvedela, že žiješ.“

„Ja sa bojím momentu, keď zistí, že ty nie,“ posadil sa.

„Asi by sa potešila a potom by ťa zabila. Naozaj. Hmn. Dobre, idem. Ešte spravím pár nahrávok, len si najprv pár vecí overím a zistím. Aby som ťa nezavádzal.“

Spisovateľ sa pozrel na mobil. Boli ešte dve. Nebol si istý, či je to rozumný nápad. Možno by bol fajn nápad spýtať sa Erika, čo si pamätá on. Vyskočil na nohy a prešiel k dverám, pričom spustil ďalšiu nahrávku.

„Ehm, akoby som ti to povedal... dnes... umrel otec. Nie len tebe sa dejú čudné veci. Aj nám. Doma. Zlé a zvláštne. Vravია, že to nezvládlo jeho srdce, ale nikdy ho nemal slabé. Myslím si, že je za tým niečo viac, ako len jednoduchá zástava srdca. Nevieam prečo chcel dnes ísť do Dolného Kubína.“

Spisovateľ zdvihol hlavu.

„Že ideme na výlet. Otec a syn. A domov som už prišiel len ja. Pamätám si, že tesne pred tým, ako sa to stalo spomínal niečo o soške mačky. Že je zvláštne umiestnená. Vonku pri chodníku. Nie je súčasťou výzdoby ani nič. Len tam tak stojí. Nevieam, čo ho toľko fascinovalo, ale šiel si ju pozrieť. O chvíľu bol už mŕtvy. A soška bola preč. Netuším kam zmizla.“

Spisovateľ sa zamračil a premýšľal nad tým, že tie sošky nemizli. Skôr ostávali vedľa obeť. Aj keď vždy ju našiel vo vnútri. Vonku málokedy. Pokrútil hlavou, že to je už minulosť.

„Ale už som sa musel vrátiť domov a dáko to zdeliť mamine. Teda musím sa. Keď to počúvaš bude to minulosť, no teraz pre mňa je to... veľmi blízka budúcnosť. Netuším, či to zvládnem. Či sa nevrátim aj ja.“

Spisovateľ zastavil nahrávku. Utriel si slzy na líci. Dedo, otec aj brat sú mŕtvy. Mal by sa čo najskôr vrátiť domov. K mame a Lenke. A byť s nimi. Toľko krvi preliatej v jeho mene. Nie len rodina, ale kopa ďalších nevinných ľudí. Prišlo mu zle. Vybehol z Túlavej von a žalúdok mu otočilo. Nemal by na to myslieť. Opieral sa rukou o motorový vozeň a zhlboka dýchal. Odstúpil a pustil ďalšiu nahrávku.

„Ten bastard! Za všetko môže Erik! Nie je ten za koho sa vydával!“ Spisovateľa prekvapil vysoký tón bratovho hlasu.

„Hrabal som sa cez staré videokazety a na jednej ako by mu odpadla tvár. Lepšie povedané odpadávala. Pixelovala. Potom na všetkých mával rukou! Nikto si to nepamätá. Ale to ste boli tínedžeri. Ako to dokázal? Čo sa mu stalo?“ To boli moje prvé otázky. Ale potom som si začal uvedomovať, že jeho tvár sa dlho nemenila. A keď bol tínedžer, tak mu sem tam tak zvláštne zablikala. Teda... akoby na chvíľu zmizla, akoby tam bol niekto iný.“

Spisovateľ zastavil nahrávku, všimol si to. Aj teraz to Erikova tvár robí. Akoby sa rozpadala. Nedokáže ju udržať? Spisovateľ stále neprestával myslieť na to, že Erika poprosil, aby mu zmazal

spomienky. Čo ak to je súčasť spoločného plánu? Aby nemal chuť sa vrátiť späť. Asi nadišiel čas zistiť to. Pustil nahrávku ďalej.

„A bol som u neho doma, nikto tam nie je, žiadny rodičia. Takmer prázdny byt! Akurát pár kusov nábytku. A starý televízor so starou hernou konzolou.“

„Čože?“

„Vyzeralo to, že tam nikdy nikto nebýval. Len on sám. Ak tam vôbec býval. Ale bol som v tom byte. Viem, ako to tam vyzeralo. Ale nie sú tam stopy po s'ahovaní. A ešte som tam našiel zvláštny dokument. Zoznam. Bolo to čudné, ale ten chalan niečo vie. Niečo chystá. Niečo veľké. A bojím sa toho, čo to je. Ale ak si niekedy počul názov Headingpolis, nechod' tam. Pretože v jeho izbe som našiel zoznam ľudí, ktorý návštevu Headingpolis neprežijú. A si na jeho vrchu. Nikdy tam nechod'.“

„Keby si bol vedel, čo sa mi tam porobilo,“ odložil mobil a vykročil smerom k poľnej cestičke.

O MALÚ CHVÍĽU

Erik stál s rukami za chrbtom na lúke, hľadel pred seba na prichádzajúcu postavu. Nadvihol obočie.

„Vitaj, X,“ uškrnul sa, „poslal teba?“

„Povedzme, myslela som, že je mŕtvy. Ale na mŕtvolu vyzeral celkom živo. Svižne. Lepšie ako pred tým.“

„Za to môžeš ty a ten roztok.“

„Vieš, prečo ma poslal, že?“

„Pretože na teba nemám silnú väzbu a myslí si, že potom ti nemôžem ublížiť.“

„Môžeš?“

„Obaja vieme, že prvý krát si ma videla vo svojej myšli.“

„Môžeš sa mi dostať do hlavy?“

„V podstate by som si mohol robiť, čo len chcem.“

„Čo ti bráni.“

„Chcem, aby sme sa otvorene porozprávali.“

„Začni.“

„S ním. A keď ti nič neurobím, tak mi bude dôverovať. Aspoň trochu.“

„Myslím, že dôveru si dolámal, ako sa len dalo. A získať ju späť bude ťažké. Veľmi ťažké.“

„Myslíš si, že to neviem?“ Erik naklonil hlavu. Mierne sa okolo neho mihal čierny dym.

„Čo je tvoj plán?“

„Čo sme vo filme? Že ti vyrozprávam môj diabolský plán a potom ma zastavíš?“

„To mi povedz ty.“

„Nemala by si tu byť.“

„A to už prečo?“

„Nebude sa ti to páčiť.“

„Tak hovor, čo je tvoj plán?“

„Skončiť to, celé. Raz a navždy. Za akúkoľvek cenu.“

„Aj ak umrie tvoj najlepší kamarát?“

„Spisovateľ? Hmn. Poviem to takto. Tá tvoja kúpeľ v regeneračnom roztoku mu dala .. istú výhodu. Na niekoľko mesiacov. Aj keď by som ho zastrelil, prežije to. Vylieči ho to. Je tou tekutinou celý presiaknutý. A kým to vyprchá, tak prejde pár mesiacov. Ak nie rok.“

„Spravila som ho nesmrteľného?“

„Na istú dobu. Samozrejme, sú spôsoby...“

„Ako ho stále zabiť?“

„Tak dáko, ale nechcem to rozoberať.“

„Chceš rozoberať radšej tvoju nástenku s fotkami a menami a ako si odškrtávaš všetkých mŕtvych.“

„Snorila si u mňa doma, čo?“

„Zvedavé dievča.“

„Ak si všímavá, tak úplne hore bol Spisovateľ,“ žmurkol na ňu, „a nemám dojem, že by bol mŕtvy.“

„Stále si si ho zaškrtol.“

„Lebo som vedel, čo urobíš.“

„Ako si to mohol vedieť?“

„Pretože som ťa poslal okolo tej nádoby. Vedela si, čo to je. A vedela si, že ho to zachráni.“

„Chcel si, aby som ho zachránila?“

„Nebol som si istý, či by som to zvládol.“

„Neberiem to, vôbec.“

„Ty mi nechceš veriť, že?“

„Presne.“

„Pamätáš si ešte Eugéna?“

„Eugéna?“ X sa začudovala, pretože jej to meno nič nehovorilo.

„Myslím, že si ho volala Karolka,“ nadvihol obočie, pretože odstúpila, „takže si, Karolka, technika, pamätáš. A áno jeho meno bolo Eugén.“

„Ty.“

„Ja?“

„To ty...“

„To ja...?“ mierne pomrivil s rukami za chrbtom.

„Tie zrkadlá, mal si portály aj doma! Môžeš chodiť medzi dvoma svetmi!“

„Možno je ten druhý len prelud a celé to bola dokonalá ilúzia. A možno som na teba naviazaný viac, ako si myslíš.“

„Nie, to určite neboli preludy.“

„Zrkadlový Spisovateľ, však to muselo byť extrémne nápadné. Že je takmer rovnaký. Nerád sa sústreďujem na toľko postáv, ale kým to je na dosiahnutie mojej veci.“

„Čo je tvoja vec?“

„Povedzme, že niekto by si už zaslúžil šťastný koniec, nie?“

„Chceš mať šťastný koniec?“

„Ja ho už nepotrebujem, už som na to dost' starý.“

„Vyzeráš, že máš toľko, čo tvoj kamarát.“

„Vyzerá,“ Spisovateľ sa postavil vedľa X, „ale určite je starší. A mám dojem, že nosím jeho oči.“

„Pekná teória, ale nie.“

„Erik, kto do pekla si?“ Spisovateľ hľadel na svojho kamaráta.

„Na to ti veľmi rád odpoviem, keď mi pomôžeš s jednou ošemetnou situáciou.“

„Áno?“

„Ale asi až po tom, čo vás vybaví hentí tajtrlíci.“

Spisovateľ aj X sa otočili na skupinu postáv v plášťoch, ktoré mali skrytú tvár pod kapucňou. Svetlo na nich svietilo priamo, no tieň mali polámaný a vrhali tieň len sami na seba. Spisovateľ spýtavo pozrel na Erika, ktorý pretočil očami a vydýchol.

„Argarocheni, stvorenia, ktoré ti môžu vrátiť spomienky. Veľa poškodených spomienok napraviť. Ale, ak by bol jeden a napravil by priveľa spomienok, umrel by. Preto chodia v svorkách.“

„Odkiaľ to vieš?“ hľadel na Erika.

„Potreboval som ich pomoc, veľmi dávno. Našiel som jedného. Omylom som ho pripravil o život. Bol som nevzdelaný ako teraz ty.“

„Čo robia?“ Spisovateľ hľadel na to ako si pospájali ruky a jeden k nemu pristúpil. Spisovateľ hľadel a na stvorenie pred sebou. Ruka skrytá plášťom vystúpila k Spisovateľovmu spánku.

„Podľa mňa ich ovláda...“ pozrela na vysmiateho Erika, ktorý jemne prikývol hlavou. Spisovateľ si kľakol na kolená a jeho oči sa otočili bielymi vpred.

SPOMIENKA ČÍSLO #01

Mladý, sedemročný spisovateľ stál sám na sídlisku v sychravom počasí. Batoh mal na zemi a zošity z neho rozhádzané po trávniku. Ramená mal spustené a v očiach zadržoval slzy. Kráčal k nemu chlapec. Pozdvíhal mu zošity a podal mu ich v batohu.

„Si v poriadku?“

„Áno,“ Spisovateľ hľadel na chalana, ktorý od neho odchádzal, „ďakujem.“

„Nemáš začo,“ chlapec zmizol medzi bytovkami.

Spisovateľ kráčal po chodbe základnej školy, pomedzi detí, ktoré si o ňom šepkali.

„Hrianka, čo máš dnes k sváči?“ dvaja chalani ho chytili. Jeden z nich mu strhol ruksak a začal sa mu v ňom hrabať.

„Nič.“

„Jo, to jistě. Jistě ti maminka něco připravila.“

„Nechajte ho,“ chalan, ktorý mu včera pozbieral veci z trávniku, odsotil chalana, ktorý vzal batoh. Podal batoh Spisovateľovi.

„A náš slaboch si našel kámoše, kerej je taký palička,“ chalan pustil Spisovateľa a zaútočil na jeho ochrancu. Ten sa uhol a tak chalan vrazil svojmu kamarátovi.

„Som Erik,“ chlapec nastavil ruku. Spisovateľ utiekol bez slova do triedy. Erik vrhol škaredý pohľad na chalana, ktorý sa na neho chystali a tiež odišiel do triedy. Bez slova sa posadil na jediné voľné miesto v triede. K Spisovateľovi.

Spisovateľ si uvedomil, že Erik kráča kúsok za ním cestou domou. Zastal. Otočil sa na Erika.

„Prečo ma sleduješ?“

„Ja ťa nesledujem. Idem domov.“

„Kde bývaš?“ Spisovateľ si premeral Erika.

„Tam,“ Erik ukázal na panelák vedľa toho Spisovateľovho, „ale nechcel som ísť vedľa teba. Nechceš sa kamarátiť.“

„Neviem sa kamarátiť.“

„Hlúpost', každý má kamarátov.“

„Budú sa ti smiať.“

„No a?“

„Tebe to nevádi?“ Spisovateľ začal kráčať smerom k domu.

„Nemá prečo, tiež sa mi smiali. Tam odkiaľ som.“

„Odkiaľ si?“

„Z Dolného Kubína,“ Erik si premeral Spisovateľa, „a chcem mať kamaráta, ktorý sa mi nesmeje.“

„Tak s tým ti držím palce.“

„Ty si ma nepochopil.“

„Ahoj,“ Spisovateľ neoblomne kráčal domov.

„Pod' dnes von,“ Erik ho chytil za rucksak. Spisovateľ sa otočil na Erika a hľadel na neho, „čo chceš robiť?“

„Ísť na dobrodružnú výpravu.“

„Čože?“

„Máš rád dobrodružstvá, že?“

„A ty?“

„Milujem ich. Tak dobre o pol hodinu sa stretneme pri tejto vrbe, dobre?“

Spisovateľ prikývol.

Spisovateľ s Erikom kráčali spolu naprieč sídliskami.

„Kam ideme?“

„Neboj sa, budeme v poriadku,“ Erik kráčal rýchlejšie pred Spisovateľom, ktorý sa stále obzeral späť a snažil sa zapamätať si cestu.

„Čo ak sa stratíme, nemali by sme ísť tak ďaleko.“

„A na akú výpravu ideme?“

„Po najlepšiu zmrzku na svete.“

„Dáko pochybujem, že ju majú tu.“

„Veríš mi?“

„Nie.“

„Robíš dobre. Nikdy nikomu never.“

„Čo si ty vlastne zač?“

„Tvoj kamarát.“

„Ešte mi povedz, že jedného dňa za mňa položíš život.“

„To dúfam, nebudem musieť robiť. Pozri zmrzka.“

„Fakt si myslíš, že je najlepšia na svete?“

„Nie, ale chcem vedieť, či trafíme domov.“

Spisovateľ zhrozene vypleštil na Erika oči.

Spisovateľ vošiel domov, keď už bola tma. Mama ho okamžite objala.

„Kde si bol tak dlho? Už som sa o teba bála.“

„Ja. Ja... zaozprával som sa s Erikom.“

„Kto je Erik?“ jeho matka dala ruky v bok.

„Kamarát. Nový spolužiak,“ Spisovateľ pozrel do zeme.

„Ty máš nového kamaráta?“

Spisovateľ len prikývol.

„Dobre, mladý muž, tentokrát nedostaneš trest, ale nabudúce, ak prídeš po zotmení dostaneš na zadok.“

„Áno mami.“

„A pozvi ho niekedy k nám.“

TERAZ

Spisovateľ sa rukami zapieral do hlíny. Trhal trávu a lapal po dychu. X mu pomohla vstať a prebodla Erika ostrým pohľadom.

„Oni ťa počúvajú?“ ukázala na stvorenia.

„Nie tak celkom,“ pokýval hlavou, „trochu áno, ale nie úplne. Majú slobodnú vôľu.“

„Ironické, že hovoríš o slobodnej vôli práve ty,“ Spisovateľ zdvihol pohľad na Erika, ktorý mal stále ruky za chrbtom.

„Zobral som ti ju snád?“

„Zmazal si mi spomienky, správne?“

„Obávam sa, že táto časť je pravda.“

„Preto si ich priviedol, aby som si spomenul? Pretože mi to chceš vysvetliť?“

„Chápeš ma, to je dobre znamenie.“

„Čo ak si to nechcem dať vysvetliť? Čo ak tomu už nechcem chápať?“ Spisovateľ vstal na nohy a urobil niekoľko krokov vpred.

„Nebľni, chceš vedieť, čo presne sa stalo. Horiš nedočkavosťou.“

„Horím nedočkavosťou, to áno,“ vytiahol pero a vysunul lesklú čepeľ, „ale vieš čím?“

„Vyplnením svojej vidiny.“

„Myslíš si, že to robím kvôli svojej schopnosti? Schopnosti, ktorú potláčam?“

„Myslel som si, že sa ti to podarilo. Ale najskôr nie.“

„Nemeľ sprostosti. Už ich nemávam.“

„Presne,“ Erik kývol hlavou k stvoreniam, ktoré Spisovateľa chytili a jeho oči sa opäť otočili bielymi von.

SPOMIENKA ČÍSLO #02

Zadné koleso bicykla sa točilo vo vzduchu. Predné bolo zaborené v blate a fľaša ležala v trávniku neďaleko. Spisovateľ v puberte ležal tvárou zaborený do hlíny. Prevrátil sa na chrbát a pozrel si na kolená zelené od trávy. Oprášil ich. Nemal ich rozbité. Akurát bol celý od blata a trávy.

„Do frasa!“ vstal a zdvihol bicykel. Ťahal ho ďalej od cesty po poľnej cestičke. Tenisky sa mu zabávali do zeme. Rukou skontroloval, či má vo vrecku slúchadlá a prehrávač. Vošiel medzi stromy a netrvalo dlho, kým zbadal malú drevenú chatku. Chýbali jej okná a niektoré boli zabarikádované. Dal dole reťaz z dverí. Zámok bol poškodený a pohodený vnútri. Dal bicykel do vnútra a zatvoril dvere. Prach sa mu víril pri nohách. Bicykel oprel o stenu. Vyšiel na poschodie. Bola tam jediná izba. V miestnosti sa nachádzal písací stroj, ktorý nepokrývala vrstva prachu. Sadol si na stoličku. Vytiahol zo šuplíka papiere z balíka. Založil papier do písacieho stroja a nastavil si ho. Zo šuplíka si vytiahol tuš. Vytiahol pásku zo stroja a namočil stranu, ktorá zanechávala literu na papieri natrel tušom. Jeho ruky boli celé čierne. Založil pásku späť. Natiahol si ruky a začal písať. Miestnosť prelínala mechanické šúchanie a búchanie.

Rachot. Zdola. Tínedžer vstal od stola a oprel sa o zárubňu dverí pri schodoch. Dole počul kroky.

„Pika bú!“ zaznel zdola povedomý hlas, „kde sa skrývaš, ty tajnostkár?“

„Erik?“ zašepkal si pre seba Spisovateľ.

„No tak! Hrianka! Hrianka!“

„Ty to asi nechceš prežiť, čo?“ Spisovateľ zbehol dolu schodmi.

„A tu ho máme, parchanta jedného.“

„Čo tu do pekla robíš? A ako si sa sem dostal?“

„Normálne. Sledoval som ťa. Posledné týždne mi nič nepovieš a niekam mizneš.“

„A teba to trápi?“

„No, myslel som, že sme kamoši. Akože takí tí, čo si hovoria úplne všetko.“

„Popravde, hovoríš mi všetko?“

„Ehm,“ Erik pozrel do zeme.

„Vidíš, máš predou mnou tajomstvá. Nikdy o sebe nebudeme vedieť všetko. Nie je to možné.“

„Nechcem aby sme mali tajomstvá, takže,“ Erik zaiskril a zjavil sa na druhej strane miestnosti, „takto som sa sem dostal.“

„O čo sa jedná?“ Hrianka hovoril pomalým hlasom. Erik sa premiestnil k nemu. Zhlboka sa nadýchol.

„Mám schopnosti. Viem sa pohybovať v priestore.“

„Ako dlho?“

„Eh...“ Erik pozrel do zeme, „celý život. Od narodenia. Som zvyknutý o tom nikomu nehovoriť.“

„Tak toto je divné,“ Hrianka vytiahol z vrečka poskladaný papier, „čítaj.“

Erik si vzal papier a rozložil ho.

Dnes sa mi snívalo, že som bol v chalupe v lesoch. Bol som od blata. Najskôr som spadol. Našiel ma tam Erik. Erik mi ukázal, že má schopnosti. A že sa môže premiestňovať v priestore. Je nepravdepodobné, že sa toto stane. Nie ako moje ostatné sny za posledné tri mesiace. Teším sa na to, že dnešok bude nepredvídateľný.

Erik pozrel na Spisovateľa so spýtavým pohľadom a podal mu papierik naspäť.

„Si v poriadku?“ Erik len ticho prikývol. Začal chodiť v kruhu.

Spisovateľ si prečítal papierik a pokrútil hlavou.

„Takže obaja máme schopnosti,“ Erik sa pozrel na Spisovateľa, „nič si mi nepovedal.“

„Nechcel som to nikomu hovoriť.“

„Ani ja nie,“ Erik prišiel k Spisovateľovi, „vieš zmeniť, to čo sa stane?“

„Len niektoré detaily, nemyslím si, žeby som vedel predísť veciam... ako to, že si ma sem sledoval.“

„Možno, keby si si viac všímal, tak áno.“
„Je to možné. Myslíš, že máme tieto *veci* z dákeho dôvodu?“
„Ja určite. Chrániť tvoju chudú prdel.“
„Ha-ha,“ Hrianka si preložil ruky cez seba.
„Dobre chápem. Ja svoje schopnosti poznám. O tvojich som čo to počul, ale zjavne ty ich len objavuješ. Správne?“
„Správne.“
„Takže ich môžeme skúmať spoločne.“
„Eh...“
„Niečo nie je v poriadku?“
„Nechcem ťa do toho zat'ahovať.“
„To nič. Radšej budem vždy vedieť, kde si, ako ťa nechať trápiť sa samého...“

TERAZ

Spisovateľ triasol hlavou a hľadel na Erika, ktorý stál pred ním. Dievča X chytilo Spisovateľa za rameno a potiahlo ho späť.
„Prečo ma od neho ťaháš preč?“
„Najprv mi povedz, čo si videl.“
„Hneď sa to dozvieš,“ pozrel na Erika, ktorý sa zhlboka nadýchol a zatvoril oči.
„Budem hádať. Chata?“
„Chata,“ prikývol Spisovateľ, „myslel som si, že to nevieš ešte dobrý pár rokov. A ty si to vedel! A povedal si, že budeš pri mne nech sa deje, čo sa deje. A pozrime sa. Koľko ľudí muselo umrieť, aby... Aby ťa niekto spútal a zabránil ti používať tvoje schopnosti?“
„Čože?“ X nadvihla obočie.
„Poznám ho. Neudržal by tie paprče tak dlho vzadu. A tiež na tie tvory len kýva hlavou,“ Spisovateľ vzal pero zo zeme a vložil si ho do vrečka. Podišiel k Erikovi, ktorý na neho hľadel zúfalým pohľadom.
„Prosím,“ Spisovateľ Erikovi vylepil facku.
„Pros si koľko chceš! A vôbec! Ako udržíš tu tvoju falošnú tvár? Ha?“
„Nechápeš to.“
„Chápem to až veľmi dobre,“ Spisovateľ mu pridvihol bradu a Erik mu hľadel priamo do očí.
„Niečo som ti sľúbil. Už veľmi dávno. Dovoľ mi to dodržať.“
Spisovateľ ho odstrčil a otočil sa mu chrbtom.
„Sľúbil si mi, že ju zachrániš. A vieš, čo si urobil? Nalákal si tam ľudí. Presvedčil si ma, že chudák Martin je tak dôležitý, že ho mám zobrať so sebou. A vieš, kde je teraz? Rozsypaný na atómy.“
Erikovi sa pustila po líci slza, pretože videl len chrbát svojho nahnevaného kamaráta.
„Keď mi chceš niečo vyčítať, tak to rob aspoň do očí! Zbabelec.“

„Zbabelec,“ Spisovateľ sa pomaly obzrel na Erika. X odstúpila bokom. Krútiac hlavou kráčal späť k Erikovi.

„Slzy. Erik Uselský. Takzvaný Iluzionista nevie zakryť slzy.“

„Prosím,“ Erik hľadel na Spisovateľa, „prosím, nechaj ma to vysvetliť.“

„Vysvetlíš mi, prečo musí okolo mňa umierať toľko ľudí? A prečo mám pocit, že je to tvoja vina?“ udrel Erika do brucha. Ten zastonal od bolesti a kývol hlavou. Spisovateľ ho chytil za golier. Argarochen ich chytil oboch do svojich končatín. Oboj sa pretočili oči.

SPOMIENKA ČÍSLO #003

Spisovateľ stál na nástupišti a ukazoval Erikovi nový motorový vozeň. Leskol sa v svetle. Zo stromov neďaleko odpadávali farebné listy a Erik sa usmieval.

„Tak, ako som ti to hovoril. Radšej vždy budem vedieť, kde si.“

„Už nemávam tie sny.“

„Ale máš svoj zápisník,“ ukázal na malú zelenú knižku.

„A mám teba,“ tľapol kamaráta po ramene, „aký máš z toho pocit?“

„Zlý,“ Erik pozrel na Spisovateľa, „otázka, budeme mať prezývky? Kým neprídeme na to, prečo sa to deje?“

„Prezývky?“

„Aby sme chránili našich blízkych?“

„A to pomôže?“

„Dúfam v to.“

„Nádej. Odkedy ty hráš kartu nádeje?“

„Odkedy ťa poznám?“

„Nechápem to, ale volal by som ťa Iluzionista. Vieš perfektné triky. Tak prečo nie?“

„A seba?“

„Neviem. Dobrodruh?“

„A máš zápisník?“

„Tak napríklad Cestujúci, alebo Turista.“

„Verím, že prídeš s niečím lepším, niečo viac spisovateľské.“

„Nie, nebudem si hovoriť Spisovateľ. Ani Autor. Nič podobné.“

„Myslím si, že keď ťa tak budem volať dosta...“

„Ani to neskúšaj.“

„Fajn,“ Erik sa usmial na Spisovateľa, „vezmem nám bagety a môžeme nastúpiť?“

„Idem dnu, nezmeškaj odchod.“

„Debil,“ Erik kráčal k stánku s občerstvením. Spisovateľ prešiel k vozidlu s novučkým nápisom na čele Túlavá.

Erik zaplatil dve kuracie bagety a dve dvojlitrové minerálky. Otočil sa a stuhol. Stálo oproti nemu dievča. Cúvol. Narazil do chlapa.

„Papá,“ riekla Roderika radostne, „myslím, že sme našli niekoho, kto takou silou disponuje.“

„Výborne Roderika,“ chlap Erikovi jednu vrazil cez tvár. Bagety aj minerálky padli na zem. Erika chlap podchytil a chytil ho pod krk. Erik zapraskal, ale pocítil ako nevládze s dychom. Pocítil, ako mu dali na ruky putá. A cítil záťaž. Akoby mu niečo odsávalo energiu z tela. Hľadel na Spisovateľa, ktorý vybehol z Túlavej. Erik na neho pozeral s ovisnutou hlavou, zatiaľ, čo ho chlap niesol na rukách. Erik sa snažil pokrútiť hlavou. Nevládal. Sústredil sa viac na svoje ruky. Ruky. Sústredil sa na jediné lusknutie.

LUSK.

Spisovateľ mierne odhodilo dozadu a chytil si tvár. Cítil, ako sa mu v hlave prekladajú myšlienky. Pamätal si, ako Erik prechádza stanicou. Ani na neho nepozera. Ale cíti, že to nie je správne. Ale dal mu na výber. Nenútil ho s ním ísť. Alebo áno? Nebol si istý. Pozrel sa na motorový vozeň. Zhlboka sa nadýchol a vošiel dnu.

SPOMIENKA ČÍSLO #004

„Diet’a moje,“ matka chytila Spisovateľa za ramená a pritisla si ho k telu, „toto by som ti nemala dovoliť. Nikdy.“

„Mami, prosím.“

„Zlatičko, nerob to ešte horšie. Chápem to. Úrady by vám dvom neverili,“ pozrela na Erika, „ale Erik ťa vždy zatiahne do dákej hovadiny.“

„Tentokrát som to spravil ja.“

„A peňazí máš dost?“

„Za tú knižku mám veľa, neboj. Ale nikomu nepovedz, že žijem, dobre?“

„Neboj sa,“ pohľadila svojho syna po vlasoch, „len sa mi vráť.“

„Vrátim,“ aspoň v to dúfal, keď pohľadom uhol na Erika.

„Utekaj, nech ťa nikto nevidí,“ žene začali stekať po líci slzy.

„Prepáč.“

Erik podišiel k Spisovateľovi a smutne na neho hľadel.

„Zvládaš to?“

Len pokrútil hlavou.

„Chápem,“ podišiel k nemu ešte bližšie a nastavil ruku, „keď budeš pripravený.“

Spisovateľ sa pozrel na Erikovu ruku. Chytil ho za predlaktie a pocítil silný posun v priestore. Ocitli sa v malej miestnosti s nástenkou a fotografiami ľudí, ktorí sedeli popisom z poviedok. A teórie, ako sa poviedky mohli skutočne diať. Bez toho, aby ich niekto čítal.

„Erik?“

„Áno?“ Erik si napravil oblek.

„Nezvládam to.“
„Musím sa... eh... musím sa zúčastniť tvojho pohrebu.“
„Nedávam to. Nevieť žiť s vedomím, že vie, čo idem robiť.“
„Ach,“ Erik objal Spisovateľa.
„Mohol by si prosím túto spomienku vytesniť? Zmeniť?“
„Si si tým istý?“
„Nebude to prvý krát, nie?“
„To nie, ale už som ti dlho s myšliou nič nerobil. Povedali sme si, žiadne tajomstvá.“
„O toto ťa prosím, tak to urob, dobre?“
„Kámo,“ Erik luskol prstami, čím Spisovateľ pocítil bolesť hlavy. Erik ho posadil do kresla a nechal ho tam sedieť. Pozrel na neho a potom zmizol na kamarátov fingovaný pohreb.

TERAZ

Spisovateľ aj s Erikom dopadli na zem. X k ním pribehla. Zdvihla Spisovateľa. Erik ticho ležal v trávniku a pozeral do prázdna. Spisovateľovi sa vyjasňovala myseľ.

„Fajn, dobre, chápem, máte medzi sebou nevyriešené účty, ale vážne, by som rada vedela, čo sa deje.“

„On mal cestovať so mnou.“

„Čože?“

„V deň, keď sme mali vyraziť na naše cesty, ho uniesli. Nebol so mnou, pretože ho uniesli. A on nechcel, aby som to vedel. Preto mi zmazal spomienku na ten moment, ako ho unášajú. Chcel, aby som vyrazil. Aj keď bez neho.“

„Nechcel byť zachránený?“

„Erik,“ Spisovateľ si čupol ku kamarátovi, „povedz mi, kde a koľko si tam bol?“

„Pamätáš si tu miestnosť, kde... kde Martin... to?“

„Áno,“ prikývol.

„Tam. Tam ma držali takmer šesť rokov. Kým sa mi podarilo vyslobodiť sa. Nemajú s tou spoločnosťou nič spoločné. Nikto tam o nich nevie. Snažili sa zo mňa vysať všetku energiu. Neúspešne. Údajne tá firma už taký pokus robila. Na dákom chalanovi, čo mal mne veľmi podobné schopnosti. Ba povedal by som, že rovnaké. Možno to bol môj otec? Heh. Nikdy som ho reálne nepoznal.“

„Videl som tvojho... bol to...“

„Prepáč, bola to len ilúzia. Musela byť. Celá moja rodina. V Brne, Žiline, hocikam, kam si išiel, som sa ťa snažil len chrániť.“

„Upravoval si mi spomienky často, čo?“

„Nie. To sa posralo pri tom vyrazení na cesty. Sústredil som sa tak veľmi, že to ovplyvnilo aj tvojich príbuzných a nie len teba.“

„Preto sa Andrej tak bál.“
„Andrej.“
„Mama. Moja mama o tomto všetkom vie?“
„Vie, čo sme šli robiť, áno.“
„Celý ten čas, vedela, že sa vrhám do samovražedných situácií?“
„Prosil si ma o to.“
„Moja mama vie, že žijem?“ Spisovateľ si chytil a zdvihol vlasy, „celé tie roky? A teraz ma ani nespozná.“
„Prepáč,“ Erikove viečka začali padat’.
„Erik?“ Spisovateľ ho posadil, no Erikovi len visela hlava, „čo sa deje?“
„Pozrite si ešte pár spomienok, prosím.“
„Erik, čo je s tebou?“
„Tie putá. Vysávajú zo mňa energiu.“
„Rozopnem ťa z nich.“
„Nie.“
„Čo?“
„Nerob to, explodujú, ak nie sú odomknuté pravým kľúčom.“
„Teraz klameš,“ Spisovateľ hľadel na Erika, ktorý pokrútil hlavou.
„Vezmi ju za ruku a... a ukáž jej spomienku.“
„Dobre,“ Spisovateľ sa a postavil a priblížil sa k X, ktorá mu opatrne podala ruku.
„Týmto som si nie veľmi istá,“ stvorenia ich chytili a ona mala pocit, že padá prázdny priestorom.

SPOMIENKA ČÍSLO #05

Na zaprášené parkety dopadli nohy obuté v teniskách, vedľa nich druhé. Tínedžeri si vymenili pohľady. Jeden chytil druhého za pažu a zastavil ho.
„Si si istý?“
„Hrianka, nebuď posratý,“ kývol hlavou do priestoru.
„Dobre, Erik, ale varoval som ťa,“ pomaly kráčal za ním s baterkou v ruke.
„Pozri, sme od domova na míle vzdialený, okej? Nič sa neboj.“
„Dovliekol si ma cez pol republiky do opusteného detského domova a vyzeráš, že ťa to vôbec nedeší. Bojím sa ťa.“
„Jop, plánujem ťa zavraždiť. Huhu!“ Erik zdvihol ruky na úroveň ramien a zamával prstami.
„Neznášam ťa.“
„Aj ja teba.“
„Čo tu vlastne hľadáme?“
„Niečo dôležité.“

„A to je?“

„Pozri, Hrianka, netuším presne, čo to je, ale som si istý, že nám to bude jasné, keď to budeme vidieť.“

„Tak to si mi pomohol,“ prešiel k drevenému stolíku so zaprášenými papiermi. Erik si prezrel nalomené drevené okenice. Pomaly si prezeral poličky a obrazy na stenách, zatiaľ, čo si jeho kamarát prezeral papiere.

„Si v pohode?“ spýtal sa kamaráta Erik, keď si všimol, že už hodnú chvíľu hľadá do zeme.

„Si si istý, že sme tu sami?“

„Kto iný by tu bol?“

„Ktokoľvek, komu patrí táto krvavá stopa,“ otočil sa na Erika a ukázal na zem. Erik k nemu pristúpil a hľadel na krvavý odtlačok podrážky. Posvietil si do priestoru pred nimi, stopy pokračovali k schodisku. Obaja chalani kráčali pomalým krokom ku schodisku. Zatajovali dych. Cítili vánok, ktorý prechádzal chodbou a pískal medzi škárami v stenách. Drevené parkety pod nimi škripali. Dali sa viac na stranu, kde sa až tak neozývali. Slnéčné svetlo dnu prenikalo len cez štrbiny zatemnených okien. Okrem miestnosti, do ktorej vošli. Miestnosti so schodiskom a hlavnými dverami. Jedno krídlo dverí držalo na pántoch veľmi slabo. Aj keď bolo zadené doskami bolo vidieť, že dlhodobo padá dolu. Chalani pozreli na schody. Erik zastavil svojho kamaráta rukou a vyskúšal stúpiť na prvý schod. Pokýval pre seba hlavou a ticho si zamumlal pár slov. Kamarát nadvihol obočie. Erik prikývol a pomaly kráčal po schodisku povedľa krvavých stôp a šmúh. Jeho parták kráčal za ním a obhliadal sa za seba. Vyšli na poschodie k dverám, kam viedli stopy. Obaja naprázdno preglgli. Zdola počuli rachot dverí. Prasknutie dreva a jeho dopad na zem. Vymenili si pohľady, Erik otvoril dvere, ktoré odhalili zviazané dievča na dlážke. Potiahol svojho kamaráta dnu a zavrel dvere. Obaja cúvli ku skrini, do ktorej Erikov kamarát vošiel. Erik sa postavil tak, aby stál za dverami, keď sa otvoria. Dievča na nich hľadalo až do momentu, keď sa otvorili dvere. Potom hľadalo na mohutného chlapa, ktorý do miestnosti vošiel. Za ním kráčal chlap v obleku.

„Pane, to je to dievča.“

„Vyzerá byť nevinná.“

„Snorila tam.“

„Tam... nauč sa hovoriť normálne, prosím.“

„Tam. Za vašim obchodom.“

„Dievčatko, čo...“ zastavil v polovici vety a hľadel na jej oči, „čo si robila za mojím obchodom? Hmn?“

„Mám jej zlámať krky?“

„Ešte nie,“ naklonil sa nad ňu, „chcem vedieť, či niečo vie.“

„Dobre,“ mohutný chlap si preložil ruky cez seba.

„Tak?“ strhol jej pásku.

„Ste strašní sráči! Všetci!“

„Prečo si sa tam obšmietala?“

„Nič som neurobila, ty posratý sráč!“

„Ts, ts, ts.“

„Netuším, čo je zlé s vašim obchodom! A hentá vaša mega sračka je hrozná.“

„Odkážem mu to,“ zdvihol sa a otočil sa na chlapa, „nič neurobila, ale kvôli tebe máme problém,“ kývol hlavou na Erika, ktorý stál pri zatvorených dverách. Zatvoril oči a pozoroval ako sa na neho vrhol mohutný chlap. V poslednej chvíli sa vrhol do strany a útočník trafil stenu. Erik zalapal po dychu.

„A vy dvaja sráči ste mi mohli pomôcť!“

„Dvaja?“ chlap v obleku sa pozrel na Erika, ktorý sa teraz rútil na neho. Chlap len pokrútil hlavou a Erik zrazu visel vo vzduchu chytený za krk. Ledva lapal po dychu.

„Ste tu dvaja? Prišli ste zachrániť kamošku, čo?“

„Netuším, kto sú!“

„Kušuj,“ mohutný chlap hodil Erika o stenu. Erik dopadol na zadok a hľadel, ako sa k nemu útočník blíži. Počul vŕzgať dvere.

„Hej ty! Kopa svalov a žiadny rozum!“ Erikov kamarát vyletel zo skrine a hľadel na korbu, ktorá sa zastavila a zavrčala.

„Rozmliaždím ťa!“ vybehol na neho, no chalan zdrapil dvere a prudko ich otvoril. Chlap vrazil do dverí a udel si čelo o hranu. Tackal sa dozadu, pomaly von z miestnosti pričom sa za ním zatvárali dvere. Počuli hluk padajúceho tela po schodoch.

Erik s kamarátom sa zatvárali zúfalo. Erik sa snažil postaviť, zatiaľ, čo jeho kamarát vykročil smerom k pánovi, ktorý vytiahol zbraň a namieril ju na Erika.

„Stoj. Nebude prvý,“ odistil zbraň.

„To si fakt myslíte, že ma vystrašíte zbraňou?“ Erik stál opretý rukou o stenu a hľadel na dievča, „zachránim ju, jeho,“ ukázal na svojho komplica, „a ešte sa priznáte k tomu, čo to robíte v tom obchode.“

„Do toho ťa nič nie je, ale zjavne vás aj tak budem musieť všetkých vystrieľať, takže je to jedno.“

„Fajn,“ Erik sa nadýchol a pustil stenu, spravil krok smerom k zbrani.

„Erik!“ chalan sa pokúsil k nemu vykročiť, ale Erik pokrútil hlavou.

„Nezastavíš ma,“ pozrel sa na kamaráta. Oči mal úplne čierne, vystrel sa a kráčal smerom k chlapovi, ktorý stlačil spúšť. Náboj sa počas letu rozplynul, Erik začal kričať a rozťahal ruky. Čierna hmota ho zahalila. Vystrel ruky pred seba. Temný oblak vrazil do chlapa so zbraňou, nadvihlo ho a zahodilo dozadu. Letel až k oknám, ktoré sa pod jeho váhou rozbili a ostal visieť na ráme. Zbraň dopadla na zem. Chlap ležal so zlomeným chrbtom v ráme okna. Erik stále kričal, ale temný opar zmizol. Hľadel si na ruky a zhlboka dýchal. Konečne stíchol, ale za to sa celý triasol. Cítil, ako mu kamarát položil ruku na rameno.

„Čo to do pekla bolo?“

„Aj... ja... ja... eh...“ hľadel si na ruky, zvesil hlavu.

„Prosím ťa dýchaj, práve sme to posrali. Dobre? Musíme sa upokojiť a vymyslieť, ako... ehm. Sa zbavíme dvoch tiel.“

„Povzbudivé.“

„Super, do väčších sráčiek sa fakt človek ľahko nedostane. Ešte aj tí, čo dúfam, že ma zachránia sa zvrtnú na zasratých vrahov.“

„To bola nehoda,“ Erik pozrel na svojho komplica, ktorý prikývol.

„Dobré, vy sráči, pomôžete mi?“ dievča hľadelo na chalanov, ktorí sa na seba spýtavo pozreli.

„Práve som niekoho zabil,“ Hrianka sa otočil a chytil si hlavu do rúk.

„Ešte možno žije...“ Erik otvoril dvere, no keď videl dole skrútené telo v krvavej mláke okamžite zatvoril dvere, „počúvaj ma Hrianka, bude to v poriadku. Dokážeme to. Dobre?“

„Nemyslím si,“ zhlboka dýchal, „začína mi byť čudne.“

„No tak, práve nemáme svoj deň,“ tuho ho objal, „ale nemôžem ťa takto nechať,“ priložil mu ruku na krk.

„Čo robíš?“ Hrianka sa skúsil odtiahnuť, ale už nestihol. Už pocítil na krku šteklenie. Dopadol na zem. Erik sa uhol a zhlboka sa nadýchol.

„Fajn, tak teraz mi ostal sráč, čo zabil svojho kamoša.“

„Nezabil som ho,“ čupol si k telu svojho kamaráta, „len som mu zmazal spomienky na toto miesto,“ smutne pozrel na kamarátovu tvár s pootvorenými ústami.

„Super.“

„Povedz, nevolali ťa kedysi Dievča X?“

„Čo do riti? Zbláznil si sa? Normálne ma volali menom – Amanda.“

„Super,“ prešiel k nej a položil jej ruku na krk, „fakt sa ospravedlňujem.“

„Ty si ale... svráháč...“ upadla do bezvedomia. Erik sa postavil a oprášil si ruky.

„No Erik to si si zas raz pomohol,“ pretrel si čelo.

Spisovateľ sa prebral na gauči, zakrytý dekou. Zdvihol hlavu a zahliadol Erika stáť pri okne. Posadil sa. Pretrel si hlavu.

„Chceš aspirín?“ Erik videl svojho kamaráta v odraze.

„Čo?“ Spisovateľ potriasol hlavou, „asi hej, mal som čudný sen. Ale nemôžem si spomenúť o čom.“

„Vydrž,“ Erik prešiel z obývačky do kuchyne, kde zo skrinky vytiahol škatuľku s liekmi. K Spisovateľovi sa vrátil aj s pohárom vody. Podal mu tabletku aj pohár.

„Dík.“

„Kedy prídu tvoji fotrovci?“

„Hmn,“ pozrel na hodiny pod televízorom, „čo nevidieť... počkat', odkedy tu si?“

„Pár hodín, najprv sme sa rozprávali potom si zachrápal... úplne si bol zničený.“

„Čo si nešiel domov?“

„Naši sa stále hádajú, tak som vyplňal Sudoku,“ hodil pred Spisovateľa malú knižočku s vyplnenými hlavolamami.

„No, tak to aby si vypadol, keď toto tatko uvidí, tak ťa zahluší.“

„Potešujúca správa.“

„Fakt sa stále hádajú?“

Erik sklopil hlavu a prikývol. Spisovateľ vstal a položil mu ruku na rameno.

„Kámo, vždy si tu vítaný, dobre?“

„Ja viem, Perohryze,“ nadvihol kútik úst, „nepôjdeme na bike?“

„Môžeme, len...“ udrhel si ukazovákom na spánok.

„Tá hlava, že?“

„Uhm.“

„Nevadí nechaj tak, dnes to vydržím.“

„Isto?“

„Jo,“ prešiel k dverám, keď cvakol zámok.

„Okay, keby niečo, volaj,“ luskol na neho Spisovateľ.

„Erik, zase si tu?“ Spisovateľov otec otvoril dvere.

„Už odchádzam, už odchádzam,“ Erik ešte venoval Spisovateľovi úsmev.

„Neschvaľujem ti ho ako kamaráta, dostanete ťa do problémov. Ale mamka je rada, že máš aspoň dákeho kamoša... tak ti to nemôžem zakázať, ale čím menej sa s ním budeš stýkať tým lepšie, rozumieš?“

„Áno,“ Spisovateľ sklopil hlavu.

TERAZ

Dievča X pozrelo na Spisovateľa a odstúpilo. Spisovateľ preglgol. Videl mladú Amandu a nepamätal si to. Vôbec. Desilo ho to. A niekoho zabil v tak mladom veku. Prišlo mu zle.

„Prečo ste ma hľadali?“ X hľadela na Spisovateľa.

„Popravde, do dnešného dňa som ani len nevedel, že som tam bol pred...“ pozrel sa na X, „pred zrkadlami.“

„Zrkadlá?“

„Keď nás tam bolo tak veľa. A ten prehnaný robot.“

„No, ako Spisovateľ si fakt úbohý, ak si to potreboval na dáke vyvrcholenie napätia.“

„A ty si vtedy bola len úbohá vrahyňa.“

„Mala som zásady, ku ktorým sa asi vrátim, lebo sa mi zdá, že ani jeden z vás nie je ten za koho sa vydáva.“

„To teda nie,“ pozrel na Erika zvaleného v trávniku. Videl ako veľmi pomaly a sústredene dýcha.

„Aké je tvoje meno?“

„Tie spomienky musia vedieť moje meno, že áno?“

„Fakt ho nevieš?“

„Vymazal mi ho z hlavy.“

„Super kamaráti, vy dvaja ste sa našli. Je to akoby vás niekto dal dokopy.“

„Tomu celkom verím. Aj, keď nerozumiem, odkiaľ, v tak mladom veku, vedel o tebe. A ako vedel, kto je Amanda. Nedáva to zmysel. Akoby mu o tom niekto hovoril. Niekto, kto to už zažil.“

„Čo si myslíš?“

„Že najskôr tiež videl budúcnosť?“ Spisovateľ pristúpil k Erikovi a hľadel na jeho oči. Čierna hustá farba ich vyplňala. Po tvári mu tiekli slzy.

Spisovateľ sa postavil a otočil na X, ktorá ležala omráčená na zemi pri Roderikiných nohách.

„Mal si mu veriť,“ Roderika sa uškrnula, „hovoril pravdu.“

„Tak to poďme raz a navždy skončiť, nie?“

Na hrud' mu pristál teleskopický obušok a vyrazil mu dych.

„Nie tak rýchlo,“ chlap chytil Spisovateľa a šmaril ho o zem.

„Vy traja ste pre nás hrozba. Môžete nás identifikovať. Takže sa vás musíme zbaviť,“ rozhladla sa po stvoreniach dookola.

„Tých si nevšímaj. Neurobia nič,“ chlap vzal Erika so Spisovateľom za goliere a ťahal ich po zemi. Spisovateľ hľadel na Erikovu tvár. Oči mal zatvorené a tvár veľmi bledú.

Roderika vzala za nohu Dievča X a ťahala ju za svojím otcom. Dotiahli telá do opustenej drevenej stodoly na nepoužívanej farme. Dievča X zviazali a posadili do rohu. Spisovateľa hodili spolu s Erikom, ktorého odpútali, ale dali mu špeciálny náramok. Roderika si vzala tablet.

„Aby som to vysvetlila,“ pridvihla Spisovateľovi hlavu, „je to niečo, ako tie čipy za ucho. Akurát efektívnejšie. Pretože, ak ma nebude počúvať, jednoducho urobí „boom“ takže chvíľu počkám, kým sa spamätá a potom budeme mať srandu. Zabije ťa. Na môj povel. A potom,“ pozrela sa na Erikovu bledú tvár, „ho vyhodím do vzduchu. Akurát pri tej vašej kamarátke budem musieť byť kreatívna. Ale zas ona nie je taká šibalská ako vy dvaja. Vy ste samý problém.“

„Naser si!“

„Vidím, že si niečo od tej Amandy pobral.“

„Nikdy ti to neodpustím.“

„Nebudeš musieť,“ koplá ho z otočky do tváre. Cítil, ako v lete k zemi vypľul krv. Zem tu bola tvrdá, „a piškótik, veľa šťastia. Neprežiješ to.“

Spisovateľ ležal na zemi vedľa Erika.

„Erik?“

„Hmn?“ Erik bol stále bledý a bezvládne opretý o drevenú stenu.

„Fajn, aspoň ma počuješ. Dobre. Fajn,“ Spisovateľ hľadel na dvere, ktoré Roderika zamkla z vonka, „a predsa umrieme spolu. Už som si myslel, že si sa na mňa vysral. Ale nie. Si tu. A fakt si toľko trpel, aby si mi pomohol? Alebo išlo o niečo iné? A kto do zadku si? Fakt by som chcel poznať tých pár odpovedí. Napríklad, prečo musela Amanda umrieť? A môj dedo. A ďalší. A Martin? Akú v tom hrá úlohu Martin? Prečo jednoducho nemohol ostať doma? Prečo si ho... prečo sme ho do toho museli zatahnuť? Mohol byť šťastný doma. Alebo aspoň živý. Do riti. To sa už fakt nič nedozviem, pretože ona jednoducho stlačí gombík a ty začneš na mňa útočiť a ja sa ti neubráním.“

„Máš pri sebe to svoje pero?“

„Tak už si pri zmysloch.“

„Tichšie, nemusí to vedieť.“

„Áno, mám pero,“ Spisovateľ pozrel na Erika, „prečo?“

„Keď stlačí ten gombík, alebo ešte pred tým, zabi ma tým hrotom. A tou elektrikou.“

„Nie.“

„Veríš mi?“

„Nie. Vôbec, prečo by som to robil? Keď ani nepoznám tvoju pravú tvár.“

„Poznáš ju veľmi dobre. Len to urob. A nechaj ho zapichnuté. A spustené.“

„Je to dáky trik?“

Erik opäť upadol do bezvedomia.

„Super,“ Spisovateľ si udrel hlavu o stenu, „úplne super. Teraz, keď začínam chápať, že mi chceš pomôcť, chceš, aby som ťa zabodol. A ty si umrieš a oni...“ pozrel sa na dvere a videl, že Roderika aj s jej otcom vylievajú niečo na zem. Zacítil benzín.

„A ja tu aj tak uhorím. Aj s X. A moja mamka sa ani nedozvie, že som tu uhorel, pretože už sa nebudem dať spoznať. A teba ani nikto nebude hľadať a ju tiež nie,“ pozrel sa na X.

Lenka, sestra Spisovateľa a Andreja vošla do Andrejovej izby v rodinnom dome. Utréla si slzy.

„Mami?“

„Áno zlato?“ ozvalo sa z izby vedľa utrápeným hlasom.

„Je to o dva dni, áno?“

„Pohreb je o dva dni,“ matka prišla k dcére. Navzájom sa objali, „je tu prázdno, asi sa presťahujem do bytu. Keď som teraz sama.“

„Môžem sa vrátiť domov.“

„To nemusíš, predsa len, nechali sme ti byť v Brne. A možno sa môžem nastáhovať k tebe. Zatvoriť obchod a nájsť si prácu tam.“

„To nemusíš, fakt nie.“

„Isto?“

„To bude dobré,“ pozrela na Andrejove veci na jeho posteli, „môžem tu byť chvíľu sama. Chcela by som sa s ním rozprávať.“

„Chápeš,“ matka zatvorila dvere a Lenka prešla okolo postele s poskladaným oblečením na jednej strane a rozhádzaným na druhej.

„Ty si sa nikdy nezmenil, čo?“ prešla k jeho stolu a pozrela na fotku troch detí. Ona, Spisovateľ a najmladší Andrej. Notebook pomaly blikal na stole.

„Neplánoval si umrieť, čo? A čo si vôbec robil v Banskej Štiavnici?“

Navliekla si latexové rukavice a otvorila notebook. Okamžite sa prebudil na uzamykaciu plochu. Systém vyžadoval PIN kód. Natukala dva, jeden, nula a štyri. Systém ju pustil. Pokrútila hlavou.

„Človek by povedal, že sa poučíš zo svojich chýb, ale ty...“ hľadela na displej s otvorenou webstránkou *Nájdí môj telefón*. Ale najviac ju upútalo prihlásené konto.

s.budacek174@gmail.com

Neverila tomu. Nechcela tomu uveriť. Tento mail si pamätala. Jej druhý brat ho používal. Ale toho už pochovali. Alebo si to myslela. Aktualizovala stránku. Mapa sa premiestnila z Banskej Štiavnice na jej neznámu lúku. Hľadala najbližšie známe miesto. Odpísala si všetko do mobilu.

Vyšla z izby a vyšla von z domu. Zastavila sa a vrátila sa dnu.

„Mami, potrebujem niečo súrne vybaviť, sľubujem, že budem veľmi rýchlo späť. Ak nie, tak prídem na pohreb.“

„Myslela som, že mi pomôžeš.“

„No...“

„Že aspoň jedno dieťa mi ostane a nezdrhne. Nezdrhne niečo súrne vybaviť. A už mám len teba.“

„Nevadí,“ Lenka si pretrela čelo a pozrela na displej, „nájdem spôsob, ako to vyriešiť.“

Hľadela na poznámky v telefóne. Skopírovala ich do mailu a pridala predmet ***Spisovateľ***. Pretože tak bol pomenovaný telefón. Dlhو váhala, či stlačí odoslať. Odoslala mail Lucii.

„Vyriešila si to?“

„Dúfam, že áno. A dúfam, že to nie je hlúpy vtíp.“

„Dobre Lenka, som rada, že aspoň ty si rozumná.“

Lenka objala mamu.

„Mám ťa rada.“

POKRAČOVANIE

8. marca 2018

TÚLAVÁ

S06E01 Spoiler paradox

Napísal: Špajdy

Kontroloval:

©2018 Špajdy

Dielo bolo publikované na eKnizky.sk

Dielo je produktom fikcie. Všetky postavy a udalosti sú fiktívne a podobnosť s reálnymi osobami, či udalosťami je čisto náhodná.

Napiš mi, čo si o tomto diele myslíš na [Facebook!](https://www.facebook.com/spajdy)

Zároveň ma na FB sleduj!

A tiež ma sleduj na ostatných sociálnych siet'ach a médiách ako:

@spajdyi

@spajdy_official

Špajdy

spajdy.blog.eknizky.sk

Ak sa Vám moja tvorba páči, môžete mi tiež pomôcť dobrovoľným príspevkom, aby som naďalej mohol tvoriť obsah, ktorý bude voľne dostupný.

Dobrovoľný príspevok mi môžete poslať na tomto odkaze:

paypal.me/spajdy

Toto dielo je možné voľne šíriť ďalej, ale s podmienkou uvedenia presmerovania na pôvodnú stránku uverejnenia a tiež je vyžadované uvedenie autora.

V diele nie je dovolené vykonávať zmeny.

Za podporu ďakujem:

